

ÚNOR NA ŠKOLNÍM DVOŘE

*Oldřichu Šverkoví,
mému učiteli češtiny, tělocviku, zpěvu a dílenských prací*

To jsme byli ještě děcka:

já i ty!

Přišla zima, z Kanady či Švédska,
a hokejky už byly pukem nabity.

Mrazy vřely,

tavily nás ve sklo,

propálily hlavu, div jsme nepomřeli.

Buly! — Slunko třesklo.

*A vřezání večera je
zatápění pukobriketami
a objímání kamen mokrou bundou
ze sněžného chlapeckého stesku po mučivém muži —*

*

Kéž by zase byla krutá zima,
a neptala se, co jsi zač!
Ve vzpomínkách tiše hřímá
tamten sníh a tamten pláč.

SVATÝ OBRÁZEK

Třešnovou alejí, stranou okresních cest,
chrchlá staromládenecky
pérák, rok výroby čtyřicet šest,
a kličkovou mele pecky.

Mladý kaplan, modernista, není pokrokář:
z kopečka ubere — dn dn — dn —
a zase ve válci rozpálí svatozář:
Tři čtvrtě na sedm!

Andělskou rychlostí uštknut jak zmiji,
šumí si vzduchem na služby Boží.
Užuž se vydýchá v sakristii,
jen ještě párkrát stroj v zatáčce složí.

Děrné — dn dn. Hřebec úlekem ucukne z klisny
a opilec s motorkou škytne — a smekne.
Velebný pán, ač moderní, je ještě přísný:
brzdí a brblá: No to je pěkné!